

Παναγιώτης Μαυροειδής

Η συζήτηση που έγινε για την υπόθεση του αναπληρωτή υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης, **Γ. Κατρούγκαλου**, με αφορμή δημοσίευμα της εφημερίδας «Το Βήμα της Κυριακής», είναι ακόμη σε εξέλιξη.

Το αρχικό σενάριο/κατηγορία έχει περίπου ως εξής:

“Ο Γ. Κατρούγκαλος ως δικηγόρος αναλάμβανε με αμοιβή τη νομική διεκδίκηση επαναπρόσληψης απολυμένων ή υπό διαθεσιμότητα εργαζομένων στο δημόσιο. Ο ίδιος όμως στη συνέχεια ως Υπουργός δρομολόγησε την επαναπρόσληψή τους, συνεπώς άμεσα ή έμμεσα δούλεψε για το πορτοφόλι του”.

Τα κυρίαρχα σχήματα τοποθέτησης είναι τα παρακάτω:

- *“Πρόκειται για παρανομία και ανηθικότητα”*: Πρόκειται για θεωρία με οπαδούς και εκτός του Λαμπρακιστάν
- *“Ήταν όλα νόμιμα, αλλά όχι όμως απαραίτητα και ηθικά”*: Διατυπώνεται από όσους πείθονται από τη διαβεβαίωση του αναπληρωτή υπουργού ότι δε σύναψε καμία ανάλογη σύμβαση μετά την υπουργοποίησή του και ότι οι αμοιβές για τις προηγούμενες πήγαν σε συνεργάτες του, αλλά όχι στον ίδιο.
- *“Αφού ήταν νόμιμα, ήταν και ηθικά”*: Διατυπώνεται από αθεράπευτα ερωτευμένους με την ακεραιότητα του “κράτους δικαίου” (και των νόμων του)

Δε θα προσθέσουμε σκέψεις πάνω σε αυτό το μοτίβο, συμφωνώντας σε γενικές γραμμές με την ζυγισμένη παρέμβαση του Νίκου Μπογιόπουλου ([Υπόθεση Κατρούγκαλου](http://epikos.gr), epikos.gr, 23.3.15), η οποία αφού περνάει δικαίως γενεές δεκατέσσερις τους “κατήγορους” στηλιτεύοντας την υποκρισία τους, θέτει ζητήματα αρχών (και όχι ηθικής γενικά) για το πώς διεκδικούνται από την αριστερά τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Θα κάνουμε ωστόσο κάποιες άλλες αναγκαίες προεκτάσεις, που δυστυχώς λείπουν από τη συζήτηση.

Αξίζει να παρατηρήσουμε ότι **οι εργαζόμενοι που αφορά αυτή η συζήτηση, λείπουν, “έχουν γίνει άορατοι”!** Αυτοί που έχασαν τη δουλειά τους ή τέθηκαν σε διαθεσιμότητα μετά από χρόνια, είναι σαν να μην υπάρχουν μέσα στην κατά τα άλλα πολύκροτη υπόθεση. Μετράνε όλα: η τιμή και η υπόληψη ενός Υπουργού, η επαγγελματική ηθική ενός γνωστού δικηγόρου, η αξιοπιστία διακηρύξεων της κυβέρνησης περί διαφθοράς, ο αποκαλυπτικός ή κίτρινος ρόλος του Τύπου. Όχι όμως και το **δικαίωμα στη σταθερή και αξιοπρεπή δουλειά**. Είναι δείγμα μιας γενικότερης αντίληψης για τη θέση που έχει τοποθετήσει τους εργαζόμενους τούτη η κοινωνία. Κοινώς, εκτός από την πολυπόθητη ψήφο, μας έχουν γραμμένους στα παλιά τους τα παπούτσια....

Στην πραγματικότητα ωστόσο, οι εργαζόμενοι είναι παρόντες, υπόρρητα, αλλά καταφανώς: **Αν υπάρχει έγκλημα, υπάρχει και προϊόν εγκλήματος**. Και ως φαίνεται, ανεξάρτητα από το ποιος και αν θα κριθεί ένοχος, τα προϊόντα του εγκλήματος είναι η επαναπρόσληψη των απολυμένων ή η επιστροφή των διαθέσιμων.

Η δεύτερη παρατήρηση έχει να κάνει με την **αριστερά**, τους ανθρώπους της, το **τι “αντιπροσωπεύει”, με ποιους και με ποιο τρόπο**.

Ανήκουμε σε “παλιά σχολή”, που επιμένει να μη βλέπει πολίτες γενικά, αλλά, σε τελευταία ανάλυση, τάξεις και ταξικά συμφέροντα. Είναι σα να βλέπουμε μπροστά μας τα μειδιάματα: “Μα καλά που ζείτε; Φαντάζεστε εργάτες με τραγιάσκες και βιομήχανους με φράγκο;”. Οι εξυπνάδες αυτές, με όλη την επιλεκτική επιστράτευση πλευρών της σύγχρονης πολυσύνθετης εικόνας του κόσμου της εργασίας, δεν είναι ούτε αθώες, ούτε μοντέρνες. Είναι και αυτές, τελικά, ταξικά στρατευμένες στη συσκότιση των πραγμάτων και στο θόλωμα της μεγαλύτερης από ποτέ ταξικής πόλωσης στις σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνίες.

Επιμένουμε, συνακόλουθα, πως δεν υπάρχει πολιτική γενικά, ούτε αυτή συνίσταται στην ευγενή ή υστερόβουλη και επ’ ωφελεία “ενασχόληση με τα κοινά”. Σε τελευταία ανάλυση κάθε πολιτική γραμμή έχει ταξική αφετηρία και σκόπευση. Τουλάχιστον στη βασική και κύρια κατεύθυνσή της. Με αυτή την έννοια οι διαχωριστικές γραμμές μεταξύ πολιτικών κομμάτων και ρευμάτων δεν ορίζονται μόνο από τις διαφορές των προγραμμάτων για το “δέον γενέσθαι”, αλλά και από τους ταξικούς φορείς, τα μέσα υλοποίησης και την ταξική στόχευση που εντάσσονται. Το δίλλημα αναπαραγωγή ή ανατροπή ενός συστήματος εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, τοποθετεί την κάθε πολιτική δύναμη στην πραγματική της θέση, πέρα από τις συμβατικές διακρίσεις περί δεξιάς και αριστεράς.

Αν έτσι έχουν τα πράγματα, ας σκεφτούμε: Ένας βιομήχανος/εργοδότης, ένα διευθυντικό στέλεχος, ένας ανώτατος κρατικός υπάλληλος, ένας εισοδηματίας ή ένας μεγαλοκαταθέτης, που τηρούν το νόμο, έχουν “τάξη και ηθική” στη ζωή του, αγαπούν τα ζώα και το περιβάλλον ή μιλούν για την ισότητα των δύο φύλων, μπορούν και να αντιπροσωπεύουν την αριστερά με την έννοια της εργατικής πολιτικής και της στρατηγικής ανατροπής της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης ή μήπως, η όποια “αριστερή” τους αυτοτιλοφόρηση, έχει πολύ συγκεκριμένα όρια;

Το πολυφορεμένο αντεπιχείρημα είναι γνωστό: “Και ο Ένγκελς βιομήχανος ήταν. Υπάρχουν και οι προδότες της τάξης τους”.

Για να μιλάει όμως κανείς για προδότες ή αποστατήσαντες σε ένα πόλεμο, πρέπει να υπάρχουν **στρατόπεδα**. Και εδώ είναι το πρόβλημα: Ακριβώς επειδή η κυρίαρχη ιδεολογία αναπαράγει την υποτίμηση της πραγματικής αξίας της εργασίας και της εργατικής τάξης, με τον ίδιο τρόπο απαξιώνει την εργατική επαναστατική πολιτική και την άσκησή της από πρωτοπόρες δυνάμεις των εργατών.

Η κρίση ταυτότητας και ταξικής αναφοράς της αριστεράς, συμπυκνώνεται σε μεγάλο βαθμό, στο **δέος** που δείχνει απέναντι στα μικροαστικά και αστικά στρώματα (και ειδικά την αστική διανόηση). Δεν είναι τυχαίο με το πόσο περηφανεύεται όταν κοσμούν τα ψηφοδέλτιά της, ότι τους βγάζει βουλευτές με καμάρι και ότι τρέχει να τους στηρίξει βιαστικά σε κάθε απόημά τους, με μια σπουδή και έγνοια που δε δείχνουν ούτε για μια απόλυση εργαζόμενου μερικές φορές.

Ζητούμενο της εποχής μας είναι μια **επαναστατική και εργατική αριστερά**. Αν αυτό ακούγεται βαρύνουπο, ας σκεφτούμε ότι μπροστά στα μάτια μας ζει και βασιλεύει μια **μικροαστική, αστική και κονφορμιστική αριστερά**. Κοιτάξτε μόνο τις κοινωνικές ιδιότητες στην πλειοψηφία βουλευτών, νομαρχών, πολιτευτών, δημάρχων και -ακόμη χειρότερα- υπουργών και άλλων κυβερνητικών στελεχών. Τις καλύτερες των προθέσεων να έχουν κάποιοι από αυτούς, αν μη τι άλλο, είναι εντελώς έκθετοι, σε προβοκάτσιες διασυρμού από τους αντιπάλους τους. Ακριβώς επειδή οι “συνάδελφοί” του Γ. Κατρούγκαλου στα μεγάλα δικηγορικά γραφεία έχουν κάνει επάγγελμα την εργασιακή αγωνία των άλλων, ξέρουν καλά “πως γίνεται η δουλειά” ή πως νομίζει ο ευρύς κόσμος ότι γίνεται και για αυτό το πολιτικό τους χτύπημα μπορεί να είναι καίριο. Το ίδιο έκαναν άλλοι στο παρελθόν με τις καταθέσεις ή μετοχές του Τσουκαλά ή του Σταθάκη...

Να βλέπουμε λοιπόν όλες τις “**ουρές**”, αλλά ας μην ξεκινάμε από αυτές.

